

Sygnatura akt IV Ka 463/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Adam Pietrzak (spr.)
Sędziowie :	SSO Krzysztof Płudowski SSO Sylwana Wirth
Protokolant :	Ewa Ślemp

przy udziale Władysławy Kunickiej-Żurek Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu dnia 7 października 2014 roku

sprawy **W. B.**

syna J. i J. z domu (...)

urodzonego (...) w B.

oskarżonego z art. 263 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 18 marca 2014 roku, sygnatura akt II K 1090/11

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego oskarżonemu wyłącza posiadanie bez wymaganego zezwolenia 5 sztuk ładunków prochowych do rewolweru kapiszonowego kal. 44;

II. w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 280 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygn. akt IV Ka 463/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2014 roku (sygn. akt II K 1090/11) Sąd Rejonowy w Kłodzku po rozpoznaniu sprawy W. B. oskarżonego o to, że w okresie od dnia 3 maja 2009 roku do dnia 11 maja 2011 roku w S., woj. (...), posiadał bez wymaganego zezwolenia amunicję w postaci 260 sztuk naboju pistoletowych kal. 9x19 mm wz. L., 110 sztuk naboju rewolwerowych kal. 38 S., 309 sztuk naboju bocznych zapłonu kal. 22 (...), 1139 sztuk naboju bocznego zapłonu

kal. 5,6 mm (22LR), 41 sztuk rewolwerowych naboí alarmowych kal. 9 mm, 10 sztuk naboí myśliwskich z rażącym ładunkiem śrutowym przeznaczonych do broni gładkolufowej kal. 12 oraz 6 sztuk ładunków prochowych do rewolweru kapiszonowego kal. 44

to jest o czyn z art. 263 § 2 kk,

uznał oskarżonego za winnego tego, że w okresie od dnia 12 maja 2009 roku do dnia 11 maja 2011 roku w S., woj. (...), posiadał bez wymaganego zezwolenia amunicję w postaci 206 sztuk naboí pistoletowych kal. 9x19 mm wz. L., 110 sztuk naboí rewolwerowych kal. 38 S., 309 sztuk naboí bocznych zapłonu kal. 22 (...), 1139 sztuk naboí bocznego zapłonu kal. 5,6 mm (22LR), 41 sztuk rewolwerowych naboí alarmowych kal. 9 mm, 10 sztuk naboí myśliwskich z rażącym ładunkiem śrutowym przeznaczonych do broni gładkolufowej kal. 12 oraz 5 sztuk ładunków prochowych do rewolweru kapiszonowego kal. 44 to jest przestępstwa art. 263 § 2 kk i za to na podstawie art. 263 § 2 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec W. B. w punkcie I części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 (trzech) lata; na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł wobec W. B. karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych; na podstawie art. 44 § 6 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych zarejestrowanych pod pozycją (...); na podstawie art. 627 kpk zasądził od W. B. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe od chwili wszczęcia postępowania i na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierzył mu opłatę w wysokości 180 złotych.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego na podstawie art. 438 pkt 1, 2 kpk w zw. z art. 444 kpk w całości na korzyść oskarżonego zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, to art. 263 § 2 kk w zw. z art. 11 pkt 1 ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji, wyrażającą się w uznaniu za czyn karalny posiadanie przez oskarżonego 5 sztuk ładunków prochowych do rewolweru kapiszonowego, podczas gdy na posiadanie takiego prochu nie jest wymagane pozwolenie;
2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to:
 - a) art. 196 § 3 kpk poprzez niepowołanie dowodu z opinii innego zespołu lekarzy psychiatrów, mimo wydania przez lek. Med. M. Ź. zaświadczenia z 26 czerwca 2007 roku, w którym oceniał stan psychiczny oskarżonego;
 - b) art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez uznanie za wiarygodny dowód z opinii innego zespołu lekarzy psychiatrów W. I. i M. Ź., którzy to m.in. powołali się na brak dowodów w aktach sprawy na ciężki przebieg neuroboreliozy u oskarżonego, podczas gdy lek. Med. M. Ź. w ramach własnej praktyki lekarskiej już w zaświadczeniu o stanie zdrowia oskarżonego z 26 czerwca 2007 roku stwierdził u oskarżonego zaburzenia wynikające z przewlekłej boreliozy;
 - c) art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez uznanie za wiarygodne i przekonujące opinii obydwu zespołów biegłych psychiatrów, mimo że treść złożonych opinii stała w istotnej części w sprzeczności ze stanem współczesnej wiedzy medycznej wykazany powołana przez obrońcę literatura fachowa – w tym co do:
 - wykluczenia przez biegłych możliwości zmiany natężenia objawów neuroboreliozy nawet na przestrzeni kilku dni,
 - wykluczenia przez biegłych potrzeby przeprowadzenia wywiadu z żoną oskarżonego,
 - d) art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez uznanie za wiarygodną i przekonującą opinię zespołu biegłych W. I. i M. Ź., którzy na rozprawie z 18 marca 2014 roku dokonali oceny poczytalności oskarżonego na podstawie zasobu jego zachowania się w toku postępowania o sygn. II K 880/10, mimo, że zapoznali się jedynie z opinią wydaną w tej sprawie przez inny zespół biegłych i nie znali całości akt sprawy,
 - e) art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez uznanie za wiarygodną i przekonującą opinii biegłej psycholog W. H., mimo że biegła ta nie ma żadnego doświadczenia w diagnozowaniu osób, u których stwierdzono neuroboreliozę,

f) art. 201 kpk w zw. z art. 180 § 1 pkt 2 kpk poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego zespołu biegłych psychiatrów i psychologa, mimo, że opinie dotychczas wydane w sprawie nie pozwalają na ustalenie w wiarygodny sposób tego, czy oskarżony czynu nie dopuścił się warunkach zniesionej poczytalności spowodowanej zaburzeniami pamięci,

g) art. 170 § 1 pkt 3 kpk poprzez niezasadne oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego lekarza z zakresu neurologii, mimo, że z uwagi na skomplikowany obraz kliniczny neuroboreliozy istniała taka potrzeba oraz mimo tego, że również biegła W. H. wskazywała na to, że nie badała tego, czy oskarżony cierpi na neuroboreliozę, gdyż leży to w gestii lekarza neurologa.

Mając na uwadze powyższe apelujący wniosł o uchylenie zaistniejącego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest częściowo zasadna.

Sąd I instancji zgromadził obszerny materiał dowodowy, prawidłowo go ocenił, a wyprowadzone wnioski przekonująco uzasadnił.

Ocena materiału dowodowego zgodna jest z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Obszerny wywód, w którym tenże sąd poddał zgromadzone dowody ocenie pod kątem ich wiarygodności czyni zadość wspomnianym zasadom i wskazaniom.

Wnioski, do których doszedł sąd rejonowy mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im odmówić wiarygodności.

Fakt posiadania przez oskarżonego amunicji bez wymaganego zezwolenia nie budzi jakichkolwiek wątpliwości wobec treści protokołu przeszukania, decyzji o cofnięciu pozwolenia na broń, nadto w świetle wyjaśnień oskarżonego, który przyznał fakt niezłożenia posiadanej amunicji do depozytu po zapadnięciu wspomnianej decyzji.

Dokonana przez Sąd I instancji ocena wyjaśnień oskarżonego, w których wskazał on powód niedopełnienia powyższego obowiązku nie budzi w ocenie sądu odwoławczego zastrzeżeń.

Brak jest w szczególności podstaw do kwestionowania treści opinii dwóch zespołów psychiatrów i psychologa występujących w przedmiotowej sprawie – sąd odwoławczy nie znajduje podstaw do kwestionowania w oparciu o zarzuty podniesione w apelacji, a tym samym do podważenia zasadności oddalenia przez Sąd I instancji wniosków dowodowych, o których mowa w tejże apelacji. Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko sądu rejonowego przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 3 in fine, str. 6 tegoż uzasadnienia) odnośnie poczytalności oskarżonego i funkcjonowania pamięci, w szczególności braku podstaw do stwierdzenia zaburzeń pamięci z odwołaniem się do opinii biegłych lekarzy psychiatrów i opinii psychologa oraz dokonanej przez sąd oceny zachowania oskarżonego w toku postępowania karnego.

Kwalifikacja prawna przypisanego oskarżonemu czynu nie budzi zastrzeżeń.

Trafny jest jedynie zarzut z pkt. 1 apelacji dotyczący uznania, że czyn karalny posiadania 5 sztuk ładunków prochowych do rewolweru kapiszonowego w zakresie tamże powołanego przez skarżącego orzeczenia Sądu Najwyższego.

W świetle okoliczności sprawy i dyrektyw art. 53 kk brak jest w ocenie sądu odwoławczego podstaw do uznania wymierzonych oskarżonemu kar za rażąco niewspółmiernie surowe w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4) kpk.

Mając na względzie powyższe sąd okręgowy orzekł jak na wstępie.

Orzeczenie o kosztach oparte jest na przepisie art. 636 § 1 kk i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

Na marginesie dodać należy, że Sąd I instancji omyłkowo wymierzył opłaty za I instancję w kwocie 180 złotych zamiast 280 zł (180 złotych z tytułu skazania na karę 1 roku pozbawienia wolności i 100 złotych z tytułu wymierzonej grzywny – 10 % z 1000 złotych czyli 100 złotych), jednakże wobec braku apelacji na niekorzyść oskarżonego sąd odwoławczy nie dokonał korekty orzeczenia w tym zakresie.